

У Х В А Л А

КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянина України Кравця Ростислава Юрійовича щодо офіційного тлумачення положень частини першої статті 214 Кримінального процесуального кодексу України

м. К и ї в
29 грудня 2015 року
№ 54-у/2015

Справа № 2-47/2015

Конституційний Суд України у складі суддів:

Бауліна Юрія Васильовича – головуючого,
Вдовіченка Сергія Леонідовича,
Гультая Михайла Мирославовича,
Запорожця Михайла Петровича,
Касмініна Олександра Володимировича – доповідача,
Литвинова Олександра Миколайовича,
Мельника Миколи Івановича,
Саса Сергія Володимировича,
Сліденка Ігоря Дмитровича,
Шаптали Наталі Костянтинівни,
Шевчука Станіслава Володимировича,

розглянув на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянина України Кравця Ростислава Юрійовича щодо офіційного тлумачення положень частини першої статті 214 Кримінального процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Касмініна О.В. та дослідивши матеріали справи, Конституційний Суд України

у с т а н о в и в:

1. Суб'єкт права на конституційне звернення – громадянин України Кравець Р.Ю. – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням дати офіційне тлумачення положень частини першої статті 214 Кримінального процесуального кодексу України (далі – Кодекс), згідно з якими слідчий, прокурор невідкладно, але не пізніше 24 годин після подання заяви, повідомлення про вчинене кримінальне правопорушення або після самостійного виявлення ним з будь-якого джерела обставин, що можуть свідчити про вчинення кримінального правопорушення, зобов'язаний внести відповідні відомості до Єдиного реєстру досудових розслідувань та розпочати розслідування; слідчий, який здійснюватиме досудове розслідування, визначається керівником органу досудового розслідування.

Автор клопотання просить дати тлумачення вказаної норми в аспекті таких питань:

– чи передбачає воля законодавця, матеріалізована в цій нормі права, що всі заяви, повідомлення про кримінальні правопорушення підлягають внесенню до Єдиного реєстру досудових розслідувань протягом 24 годин після їх подання;

– чи передбачає воля законодавця, матеріалізована в цій нормі права, існування ситуацій, коли відомості по таких заявах не підлягають внесенню до Єдиного реєстру досудових розслідувань протягом 24 годин після їх подання;

– в яких ситуаціях воля законодавця, матеріалізована в цій нормі права, передбачає відсутність обов'язку внесення відомостей по таких заявах до Єдиного реєстру досудових розслідувань протягом 24 годин після їх подання;

– чи передбачає воля законодавця, матеріалізована в цій нормі права, відсутність обов'язку внесення відомостей по таких заявах до Єдиного реєстру досудових розслідувань протягом 24 годин після їх подання слідчим або прокурором, якому надійшли такі заяви, з подальшим направленням їх до іншого уповноваженого органу.

Необхідність в офіційному тлумаченні положень частини першої статті 214 Кодексу Кравець Р.Ю. обґрунтовує неоднозначним, на його думку, їх застосуванням судами України, що призвело до надання ними протилежних висновків стосовно обов'язкового внесення до Єдиного реєстру досудових розслідувань заяв (повідомлень) про кримінальне правопорушення.

Автор клопотання вказує, що така судова практика порушує його право на захист та право адвокатів надавати правову допомогу при вирішенні справ у державних органах та судах, як це передбачено у статтях 55, 59 Конституції України.

До конституційного звернення долучено копії листів-відповідей прокуратури міста Києва від 18 вересня 2014 року, від 13 жовтня 2014 року, від 23 жовтня 2014 року, від 17 листопада 2014 року, від 28 листопада 2014 року та ухвал Печерського районного суду міста Києва від 16 жовтня 2014 року, від 22 жовтня 2014 року, від 1 грудня 2014 року, від 4 грудня 2014 року, від 18 серпня 2015 року у справах за скаргами Кравця Р.Ю., а також копії ухвал цього суду, прийнятих у справах інших осіб, а саме: від 28 листопада 2014 року та від 3 грудня 2014 року.

2. Конституційний Суд України, розглядаючи питання про відкриття конституційного провадження у справі у зв'язку з прийняттям Першою колегією суддів Конституційного Суду України Ухвали від 21 грудня 2015 року про відмову у відкритті конституційного провадження у цій справі на підставі пунктів 2, 3 статті 45 Закону України „Про Конституційний Суд України“, виходить з такого.

2.1. Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційному зверненні зазначаються статті (окремі положення) Конституції України або закону України, тлумачення яких має бути дано Конституційним Судом України, та обґрунтування необхідності в офіційному тлумаченні положень Конституції України або законів України; підставою для конституційного звернення щодо офіційного тлумачення

Конституції України та законів України є наявність неоднозначного застосування положень Конституції України або законів України судами України, іншими органами державної влади, якщо суб'єкт права на конституційне звернення вважає, що це може призвести або призвело до порушення його конституційних прав і свобод (пункти 3, 4 частини другої статті 42, стаття 94). Таким чином, суб'єкт права на конституційне звернення повинен конкретизувати положення законів України, тлумачення яких має дати Конституційний Суд України, вказавши, що саме в них потребує роз'яснення.

Аналіз конституційного звернення дає підстави для висновку, що автор клопотання, порушуючи питання щодо офіційного тлумачення положень частини першої статті 214 Кодексу, не конкретизував, що саме в них є незрозумілим і потребує офіційного тлумачення. За правовою позицією Конституційного Суду України невизначеність предмета тлумачення унеможливорює здійснення офіційної інтерпретації положень Конституції України та законів України (ухвали від 26 жовтня 2011 року № 53-у/2011, від 24 вересня 2013 року № 40-у/2013, від 14 жовтня 2014 року № 88-у/2014).

Крім того, згідно з правовою позицією Конституційного Суду України неоднозначним застосуванням положень Конституції України або законів України є різне застосування одних і тих же норм цих правових актів судами України, іншими органами державної влади за однакових юридично значимих обставин (Ухвала від 12 травня 2010 року № 31-у/2010).

Проте дослідження конституційного звернення та доданих до нього матеріалів свідчить, що Кравець Р.Ю. не довів неоднозначного застосування судами України положень Кодексу, щодо офіційного тлумачення яких він звернувся до Конституційного Суду України. Відмінність рішень судів загальної юрисдикції, копії яких долучено до конституційного звернення, зумовлена не різним застосуванням положень частини першої статті 214 Кодексу, а неоднаковими юридично значимими обставинами. Таким чином, додані копії ухвал не підтверджують неоднозначного застосування цієї правової норми.

Отже, конституційне звернення не відповідає вимогам статей 42, 94 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 2 статті 45 цього закону – невідповідність конституційного звернення вимогам, передбаченим Конституцією України, Законом України „Про Конституційний Суд України“.

2.2. В Основному Законі України визначено вичерпний перелік питань, підвідомчих Конституційному Суду України, зокрема офіційне тлумачення Конституції України та законів України (статті 147, 150).

Питання, поставлені суб'єктом права на конституційне звернення, спрямовані на отримання консультації щодо того, чи є обов'язковим внесення всіх заяв, повідомлень про кримінальні правопорушення до Єдиного реєстру досудових розслідувань протягом 24 годин після їх подання, та в яких випадках такі відомості дозволено не вносити до цього реєстру упродовж вказаного терміну. Проте надання консультацій чи роз'яснень з питань застосування законодавства України не належить до повноважень Конституційного Суду України (Ухвала від 31 березня 2010 року № 15-у/2010).

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 3 статті 45 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – невідвідність Конституційному Суду України питань, порушених у конституційному зверненні.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150, 153 Конституції України, статтями 42, 45, 50, 94 Закону України „Про Конституційний Суд України“, Конституційний Суд України

у х в а л и в:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянина України Кравця Ростислава

Юрійовича щодо офіційного тлумачення положень частини першої статті 214 Кримінального процесуального кодексу України на підставі пунктів 2, 3 статті 45 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – невідповідність конституційного звернення вимогам, передбаченим Конституцією України, цим законом, та непідвідомчість Конституційному Суду України питань, порушених у конституційному зверненні.

2. Ухвала Конституційного Суду України є остаточною.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ